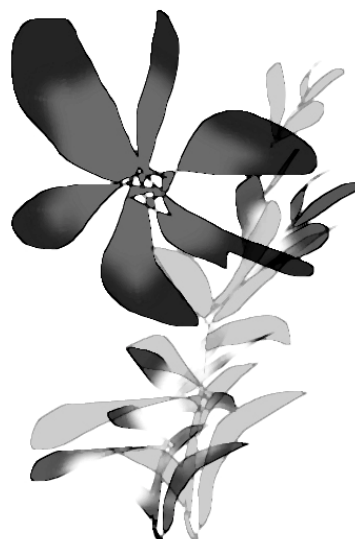

Tình Bạn

Trần Thị Phương Dung

Tiếng đàn guitar của Khánh Hiệp và tiếng hát Corona của Quốc Hiệp như có một sức thu hút mãnh liệt... rồi Uyên Trương và Lê Thanh Tùng có mặt trên “sân khấu” từ lúc nào chả ai hay. Tôi lặng người trong góc tối và có cảm giác *Magic just happens*. Bốn vóc dáng khác nhau... cao có... thấp có... tròn có... gầy tong teo có. Bốn mái đầu xanh có... muối tiêu có... đầy tóc có... lưa thưa như chôm chôm có. Bốn khuôn mặt phản ánh bốn góc đời khác nhau... Nhưng chỉ có một âm thanh duy nhất quán quện trong không gian, phản ánh tình bạn keo sơn đã không bị lung lạc bởi thời gian hay không gian.

Tôi biết đến website Trung Học Nguyen Du qua Tạ Thị Thanh Thủy bạn thân của tôi hơn ba thập niên hiện đang còn ở VN. Liên lạc với Tăng Minh qua phone và chợt tìm lại một chút kỷ niệm vì tôi có dịp trò chuyện với Tăng Minh khi chúng tôi cùng đi dự đám cưới Tô Quốc Việt nhiều năm trước đây. Được biết các bạn sẽ có buổi họp mặt tất niên tại nhà Trương Đình Uyên tôi rất muốn tìm đến, mong được sống lại trong tình bạn cùng trường mà tôi đánh mất từ khi rời VN cuối năm 1978. Tuy lòng ước ao được gặp bạn, nhưng cũng không sao tránh khỏi những ngưng ngừng giây phút đầu vì không ai học cùng lớp mình và thú thật tôi đã không một chút khái niệm về rất nhiều

bạn khi nhìn tên họ. Tôi rú Nguyễn Thị Thanh Giang là cô bạn cùng lớp duy nhất với tôi cùng đi. Bước vào sân nhà Uyên Trương, được nhìn bộ sưu tập Bonsai của anh tôi có rất nhiều thiện cảm về con người này dù tôi chưa hề được dịp biết anh. Mẹ tôi cũng chơi Bonsai nên tôi biết chút ít về cây cảnh. Tôi chưa đủ kiên nhẫn để chơi Bonsai nhưng biết đủ để có *respect* về người trồng cây khi nhìn thấy cây. Tôi cũng sẽ không tin được nơi mất mình. Một gốc Bonsai là cả một câu chuyện, một quãng đời, và trong sân nhà của Uyên tôi đã thấy một rừng Bonsai mà phải nói là không một cây nào tầm thường. Tôi không thể ngờ một người cùng tuổi mình lại có thể tạo được bộ sưu tập Bonsai này. Tôi ngắm nhìn từng thế uốn của cây như tìm đọc dấu tích thời gian để lại trên từng cây, cũng như tìm đọc đam mê và lòng kiên trì của người chăm sóc cây. Tôi nể phục và cảm mến Uyên dù chỉ vừa gặp mặt trong khoảnh khắc. Tôi có cảm giác tìm được điều mình muốn tìm khi đứng trong sân nhà Uyên, điều đó chính là tấm chân tình của những người bạn học cùng trường trao cho nhau. Hình như trong góc tìm của mỗi chúng ta có một chỗ rất trân quý dành riêng cho bạn cùng trường, những người đã cùng chia sẻ thời niên thiếu với mình. Trường Nguyễn Du được tọa lạc trong Cư Xá Bắc Hải và phần lớn học sinh ND là cư dân sống trong Cư Xá. Chính nhờ điểm này mà dù không học cùng lớp, chúng tôi cũng biết nhau ít nhiều như hàng xóm của nhau. Năm 1978 tôi rời

VN bỏ lại sau lưng Trường lớp, bạn học, thầy cô... là những gì tôi yêu dấu nhất thời niên thiếu và là tất cả những gì cho tôi hạnh phúc thời đó. Đặt chân lên đất nước mới tôi dồn hết thời gian, tâm trí vào việc học và ổn định cuộc sống. Học xong, ra trường tôi quyết định làm việc với gia đình. Lập gia đình năm '87 và tan vỡ chỉ sau một năm.... tôi cuộn mình trong vỏ ốc, vui mình vào công việc. Tôi là một con người nhiều tình cảm và có biết bao mộng ước, khát khao mà có lẽ sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực được. Tính tôi giống BỐ... quá thẳng và ghét điều đả bôi nên khó có bạn. Hàng ngày đi làm tôi gặp không biết bao nhiêu người nhưng rất nhiều lần đứng trong đám đông tôi cảm thấy cô quạnh vô cùng. Người ta sống cho cái màu mã nhiều quá. Màu mã bên ngoài để *impressed* nhau, màu mã trong tâm hồn họ để tự phình gat bản thân. Va chạm với những hời hợt của xã hội càng làm tôi nhớ tiếc bạn cũ thời cùng cấp sách đến trường. Tình cảm đó như được đặt trong một chiếc hộp khép chặt nắp trong đáy tim tôi. Trong sân nhà của Uyên, chiếc hộp đó chợt bung ra khi tôi được gặp lại các bạn. Tôi chỉ còn nhận ra được một vài nét quen thuộc trên khuôn mặt của Xuân Hương, Mai Tiến Dũng, Nguyễn Hoàng Minh Đức, Phi Loan và Tăng Minh. Nhưng tôi cảm nhận được cái âm áp thân tình của các bạn. Lần đầu tiên tôi được gặp Lê Thanh Tùng, người mà qua lời kể của Mẹ, tôi mới biết BỐ Mẹ tôi và ông bà cụ thân sinh anh Tùng đã cùng nhau vào Nam năm 1954 trên cùng một chuyến tàu, và hai ông cụ biết nhau khá thân trong thời gian còn ở trong quân ngũ. Biết đến Khánh Hiệp qua những bài hát do anh sáng tác và hát trong website Trung Học Nguyễn Du, chúng tôi nói chuyện qua phone và thấy thân quen rất nhanh, vì tôi cũng yêu mến âm nhạc. Những buổi họp mặt kế tiếp.....những lúc hát cho nhau nghe và chả biết từ khi nào tôi cảm thấy vô cùng gần gũi và thân quen với các bạn. Có lẽ dù chỉ gặp lại nhau trong thời gian ngắn ngủi, nhưng suốt 28 năm qua tôi luôn giữ riêng cho bạn cùng trường một tình cảm trân

quý tự đáy lòng mình, và bây giờ mới có dịp sống lại tình cảm đó.

Trong cái không gian nhỏ bé nơi tôi ở *magic* bay lượn khắp nơi với tiếng đàn của Khánh Hiệp, và tiếng hát bạn bè trong những bài hát của thập niên '70 Yesterday, Greenfields, If, Aubrey, I started a joke...ect... Trong ánh nền lung linh mờ ảo, tôi thấy bạn bè ngồi ngang...ngồi dọc. Anh Phúc ngồi bệt xuống thảm dựa lưng vào tường nghe bạn bè đàn hát. Bài hát Thanh Xuân Đánh Giác Ngâm Ngủ được tác giả Hoàng Quốc Bảo viết năm 1978, cùng năm tôi rời Việt nam, và tôi đã mượn những lời hát để tâm sự với bạn bè như thế này :

*Nói với người, tuổi xanh chóng phai,
Khi thức dậy chợt như lá bay...
Nói với trăng, vàng trắng đã già,
Nói với trời rộng lượng mây qua...*

*Nói với ai, làm viên đá cuội,
Lăn xuống đời nằm im nhớ ai ...
Nói với chân, đường xa đã đi,
Không lối về... biển mù sương che ...*

*Nói với mình, bằng trăm thương nhớ...
Tuổi thanh xuân như giấc ngủ mơ.
Tiếng võng đưa vàng trời tháng Hạ,
Để giun buồn nằm gọi mưa xa...*

*Nói với tình, tình yêu bốn mùa...
Chưa tới kỳ vội tan biến đi...
Nói với dòng thời gian cuốn trôi...
Mang suốt đời cuộc tình cho ai...*

Bạn bè ra về ngõ lời cảm ơn tôi cho bạn bè được tham dự một đêm nhạc vui về...nhưng trong tim tôi...tôi đang thì thầm lời cảm tạ đến bạn bè đã cho tôi được ngụp lặn trong hạnh phúc của TÌNH BẠN.

March 13, 2006